

På jagt i Namibia

En hurtig beslutning og pludselig var der bare 14 dage, til vi skulle af sted til Namibia. Vi havde mødt Michael Rasmussen fra Dana Safaris, da han var i jagtforeningen for at fortælle om sig selv og om den jagtcamp han drev i Namibia ca. 150 km nordøst for hovedstaden Windhoek. Afrika havde tidligere ikke stået øverst på min ønskeseddel hvad angik jagtrejser, men Michael fortalte så levende om teltcampen, naturen og vildtet, så vi besluttede, at vi meget gerne ville derned i 2004.

Så var det, at vi kom til at besøge Wilson en dag sidst i april og pludselig var vi i gang med at planlægge en tur, da der lige var nogle ledige dage i maj og Michael havde ringet og fortalt, at der var en forfærdelig masse brunstige kuduer dernede.

Flyveturen var lang ca. 22 timer, men alt klappede, og papirerne, vi havde med fra Wilson, var lige dem, vi skulle bruge til indrejse og våbentilladelser, så det gik smertefrit, og pludselig sad vi i Michaels bil på vej mod campen ad brede grusveje. Michael rådede over ca 32.000 Ha åbent farmland, hvilket vil sige, at der blev drevet kvægdrift på arealerne. De forskellige farme havde hegnnet deres arealer ind med kilometervis af rafter, der for hver 50 meter stod i jorden og indimellem svævede 50-30 cm over den, hvilket gav vildtet fri passage under hegnene, hvis de ikke lige elegant hoppede over, som vi flere gange så.

Vi havde lige spist i flyveren, så vi var mere til at få kontrolskudt riflerne, og en tur rundt i området bagefter. Hvis der så lige kom noget for, var vi da også klar til at trykke på aftrækkeren, derom skulle der ikke herske nogen tvivl. Efter ½ time opdagede Michael en kudutyrt ikke langt fra vejen, og Niels listede sammen med ham ind i terrænet. Det hele gik meget hurtigt og så havde Niels nedlagt sit første dyr i Namibia. Så var sjusserne reddet den aften.

Næste morgen listede jeg mig ind på en gammel keiler sammen med Michael, den havde en meget flot tand i den ene side, mens den anden var brækket for længe siden. Det viste sig at det altid var mig der fik de sjove lange luskepürcher. Egentlig var det Niels, der var helt vild efter at skyde vortesvin, men man siger jo ikke nej til sådan en gammel gris.

Samme dag om aftenen skød jeg en gemsbuk lidt langt tilbage, men der var swiess, som vi fulgte 500 m, og så var det bare for mørkt til at se noget som helst. Jeg sov ikke ret meget den nat.

Næste morgen fortsatte vi eftersøgningen. Desværre havde det regnet 5 dråber på 10cm², men trackerne er jo dygtige, så vi kom et stykke videre, men så begyndte det at regne en smule igen. Pludselig rejste en gemsbuk, og Niels troede selvfølgelig, at det var den jeg havde skudt til, så han fyrede 4 skud af ind imellem buskene med sin 375. Der var ingen tvivl..... Dyret blev ramt, men..... det var bare ikke den rigtige, så Niels var meget slukøret, da han fik det at vide.

Michael og Jonas, den ene tracker gik tilbage efter bilen, mens vi fortsatte sammen med George, som dog så noget opgivende ud. Vi var kommet noget til højre for det spor, vi hidtil havde fulgt. Pludselig hørte Niels igen noget, og jeg råbte: vent nu med at skyde, til du kan se, at det er den jeg har ramt i højre side.

George og jeg fulgte med til højre igen, men det viste sig, at det ikke var den rigtige, og nu var vi bare kommet rigtig langt væk fra sporet. Så fandt Niels noget, der lignede et dyr, der havde tisset i sandet. George kikkede lidt på det, trak

på skulderen, gik 20 meter, fandt pludselig noget interessant. Der var sweiss, og da han bukkede sig med, og kikkede ind under buskene, sagde han næsten overrasket: gemsbuk!!!! Og der lå den, det var bare så heldigt. Py hvor var jeg glad og lettet.

Om aftenen skød Niels en hartebeest efter en lille luskepürch på 40 meter. Det var jo egentlig mig, som ville skyde hartebeest, men nu fik han chancen, og det skulle vise sig, at jeg fortrød, at jeg havde sagt, at det var ham der skulle ud af bilen denne gang, for der gik mange, mange dage før jeg fik chancen.

Onsdag skød Niels en meget flot steinbuk ca. 13 cm og om aftenen skød han en sjakal. Torsdag kørte vi på zebrajagt, men det blæste for meget, så de var for højt oppe på bjerget, og Michael var ikke indstillet på at skulle transportere en skudt zebra ned derfra, så vi kørte hjem igen, efter at have hørt rundt nogle timer. Om aftenen skød Niels igen en sjakal, så sjusserne var heldigvis reddet.

Fredag var det så endelig min dag igen. 5 nedlagte dyr blev det til. Først listede vi ind i buschen efter hartebeest, men vi mødte en "møffe" (keiler) som jeg altså bare måtte se at få nedlagt. 2-0 til mig mht grise, og det var Niels der havde været helt vild efter at skyde dem. Michael mente, at det kun var fordi han sagde, at det var en begyndergris til Niels, at jeg ville have den (vi havde det rigtig sjovt sammen med ham). Da det jo var en hartebeest til mig, vi var ude efter, prøvede vi igen efter ½ time, og nu var vi heldige. Da vi var listet frem til sletten omkring et vandhul, så vi, at der lå 2 hartebeester, og den ene var en flot hingst. Inden vi var kommet rigtig på plads, rejste de sig, og så var det bare om at få trykket af. Den stod lidt højere end os, så jeg måtte lidt ned i knæ og plafffff. Den gik 30 meter med et lungeskud, og jeg var bare så glad.

Om aftenen besluttede vi, at vi ville dele os og sætte os ved 2 vandhuller efter vortesvin og evt sjakaler. Først blev Niels og Jonas sat af, og vi kørte videre. Pludselig stod der en meget lille sjakal bag en kvæglåge. Den følte sig åbenbart temmelig sikker og blev stående, til jeg havde fumlet en patron i kammeret, havde fundet et sted, jeg kunne skyde, uden at ramme tremmerne og plaffff, den døde.

Fremme ved vandhullet så vi først 2 grise, som var for små, og så kom en sjakal lige ind i det nedgående sollys. Jeg var ikke helt sikker på, at det var noget jeg kunne klare, men man bliver jo hærdet af at være sammen med sådan et par kratluskere som Niels og Michael, så jeg forsøgte og den døde i knaldet. Så kom igen 2 små grise, en meget flot kudu tyr og 5 minutter efter en hartebeest tyr, som jeg begge lod gå. Der er jo begrænset plads på vores vægge, og et sted skal man jo stoppe.

Det var næsten blevet mørkt, da jeg så noget bevæge sig lige fremme. Vi besluttede at se, hvad det var, og da det var en sjakal mere, skød jeg den i bælgravende mørke.

Michale var svært tilfreds, med at jeg nu nok havde overhalet Niels mht. sjakaler, men han havde også skudt en, så vi stod lige!!!!

Nu lyder det måske, som om det var en konkurrence, men det var bare sjov det hele, og vi hyggede os gevaldigt dernede. Lørdag var det så igen tid til zebrajagt. Denne gang tog vi lidt længere væk til en vildt farm i nærheden af Windhoek. Vi kørte 20 minutter, og så så en gruppe nede i dalen. Michael og jeg sneg og tilbage ad vejen, da vi var i helt forkert vind, og så halvvejs med i dalen, op og ned ad nogle stenede bakker og pludselig var de der 200 m fremme. Vi kunne ikke komme tættere på, og jeg valgte at skyde på en hingst, der stod fint med siden til. Desværre viste det sig at min riffel skød ca. 4 cm for langt til højre på 100 m og vinden var i samme retning, så jeg bilder mig selv ind, at det var derfor kuglen sad 20-25 cm for langt til højre. (jeg kontrolskød igen da vi kom hjem)

Vi fulgte sweiss sporet fint ca. 500 m, men så stoppede det pludseligt. Ikke en dråbe var der at finde. Tilsidst opgav vi og prøvede at køre rundt til den næste dal, hvor den måske var gået hen. Niels opdagede den heldigvis gå hen imod nogle træer, hvor den lagde sig og var død, da vi nåede derned. Sikke et held, at han så den, inden den lagde sig, for ellers er jeg bange for at vi ikke havde fundet den. Heldet følger den tossede, siger man jo.

Om aften holdt vi fri for jagt og hyggede os i campen.

Søndag havde jeg fået lov til at gå efter en springbuk, som ellers holdt til på sletten nede for farmerens hus og tidligere havde været fredet af ham. Om morgenen snød den os, og i stedet skød Niels en hartebeestko efter en laaaaaang lusketur, så var han også glad.

Efter middag kørte vi igen ud til sletten med springbukken, men vil kom lige forbi en steinbuk, som troede, den kunne gemme sig bag en busk. Da jeg endelig var kommet op og stå på sædet af bilen, havde fundet den i kikkerten på 30 meters afstand med 8 x forstørrelse og fundet ud af, at jeg nok kunne støtte albuen ned på den runde metalstang, der var rundt om bilen øverst oppe, så gik den væk fra busken. Michael udstødte en høj lyd, bukken stoppede, jeg måtte igen lede efter den i kikkerten, fandt den og skød. Jeg var superstolt af min steinbuk. Den er ikke så stor som Niels's, men den er gammel og over middel, så jeg er meget glad og tilfreds. Springbukken kunne bare få lov til at gå i fred, jeg ville ikke skyde mere, og vi listede igen rundt efter et vortesvin til Niels.

Til sidst besluttede vi, at se efter en på sletten ved campen, hvor vi flere gange havde mødt nogen, når vi kom hjem i bælgravende mørke. Denne dag kom vi så lidt tidligere, og Niels og Michael sneg sig af sted. De mødte 3 keilere, og den ene var til afskydning og skudt blev den, så Niels var også en glad jæger.

Sikke en tur vi havde. Masser af vildt, utrolig flinke og rare folk at være sammen med både Michael, trackere og pigerne, der passer alt i lejren. Det var rart at se, at alt fra det nedlagte vildt blev brugt, om det så var mavesækken og underbens knoglerne, så blev de udnyttet. Alt det "kød", som vi ville kalde affald, blev tørret og pakket ned til senere brug, og rørknoglerne blev smidt på bålet, så marven blev "kogt" og derefter spist.

Vejret var perfekt, 20-25°C om dagen og 5-10°C om natten, som var kulsort med masser af stjerner.

Hjemturen var lang, meget længere end vi huskede turen derned, men hjem kom vi med masser af minder, som vi kan hive frem fra hjernevindingerne, når det bliver for kedeligt herhjemme.

Om vi skal derned igen???? Ja det er der ingen tvivl om.

Indsendt af: Lene Skovgaard